

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **P. Ž.**
bytem N. V. 1013, Ú.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře v Praze 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2014, č. j. 22332/DS/2014/GL

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3.000 Kč prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 4. 9. 2014, č. j. 2014/3548/SPR/SMM, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správního orgánu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), když dne 14. 4. 2014, v 15:52 hodin, v obci Chvaleč-Petrákovice, na silnici č. II/301, ve vzdálenosti 112,4 m od silničního laserového rychloměru, nacházejícího se naproti čp. 91 u areálu místního koupaliště v dané obci, obsluhovaného hlídkou Policie ČR, jako řidič osobního motorového vozidla zn. Ford Mustang, reg. značky ..., překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Silničním laserovým rychloměrem schváleného typu zn. MicroDigiCam LTI, v. č. UX 018294, ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70231-13, s datem ověření 7. října 2013, byla totiž jím řízenému vozidlu naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h, tedy jako nejnižší skutečná rychlost jízdy, byla naměřena rychlost 65 km/h, což je nejméně o 15 km/h více, nežli je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Dále byl žalobce uznán uvedeným rozhodnutím správního orgánu vinným i ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když při následné kontrole v souvislosti s překročením nejvyšší dovolené rychlosti nepředložil

zasahujícímu policistovi osvědčení o registraci vozidla. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a zároveň i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem

I. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu jeho doručení zástupci žalobce po uplynutí zákonné lhůty k projednání přestupku. Žalobce totiž udělil plnou moc k zastupování v řízení, vedeném Městským úřadem Trutnov pod sp. zn. 2014/3548/SPR/SMM, panu K. S., a proto měly být veškeré písemnosti vztahující se k tomuto řízení, tedy i rozhodnutí odvolacího správního orgánu (žalovaného), doručovány právě tomuto zástupci.
3. Zástupce žalobce K. S. udělil v průběhu řízení substituční plnou moc slečně M. V. Přesto měly být veškeré písemnosti i nadále doručovány zástupci žalobce K. S. Tento názor žalobce opírá o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 – 48, podle něhož: *„Má-li účastník řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci (§ 42 odst. 2 s. ř. s.): takové doručování má tytéž právní účinky, jako kdyby bylo doručováno přímo účastníku. Doručování substitutovi naproti tomu nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům“*. Uvedený závěr byl potvrzen též aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně v bodech č. 28 – 31 jeho rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 220/2015 – 47.
4. . V přezkoumávané věci bylo rozhodnutí žalovaného doručováno pouze na adresu trvalého pobytu substitučního zmocněnce, M. V. Zástupce obviněného K. S. o existenci rozhodnutí odvolacího správního orgánu do nedávné doby vůbec nevěděl. Doručování substitutovi ale nevyvolává právní účinky, a proto doručení rozhodnutí žalovanému nastalo až ve chvíli, kdy se zástupce žalobce s napadeným rozhodnutím seznámil, a to na podkladě doručení exekučního příkazu. Zástupce žalobce se tak s rozhodnutím seznámil dne 14. 4. 2016.
5. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo doručeno dnem doručení substitutovi zástupce žalobce, ale až dnem, kdy se s ním zástupce žalobce seznámil, což se stalo dne 15. 4. 2016 (v žalobním bodu 5 uvádí žalobce den 14. 4. 2016). Právě toto je den doručení žalovaného rozhodnutí žalobci. Rozhodnutí žalovaného tedy bylo doručeno až po uplynutí preklusivní lhůty, neboť odpovědnost za přestupek zanikla dne 15. 4. 2015.
6. Rozhodnutí doručené po uplynutí lhůty k projednání přestupku je bez dalšího nezákonné; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163, podle něhož: *„Shledal-li by totiž důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí mu bylo doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty, již sama o sobě by postačovala ke zrušení správního rozhodnutí.“*

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 14. 6. 2016. Nejprve v něm shrnul žalobní námitky a poté uvedl, že se věci podrobně zabýval v žalovaném rozhodnutí, na které se zároveň odvolával. Dále k věci uvedl následující:

„Žalovaný uvádí, že v předmětné věci bylo vydáno meritorní rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, č.j. 2014/3548/SPR/SMM, ze dne 04.09.2014, které bylo doručováno zmocněnci žalobce panu S. na jeho žádost, nejprve v Plné moci ze dne 19.05.2014 žádal o doručování na e-mailovou adresu x, následně pak v písemnosti ze dne 06.06.2014 a 10.07.2014 žádal o doručování na e-mailovou adresu x, doručeno na elektronickou adresu x dne 4. 9. 2014, viz. spisový materiál na listu č. 61, avšak zmocněnec nepotvrdil převzetí doručení této písemnosti (rozhodnutí) zprávou opatřenou jeho zaručeným elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu).

Správní orgán I. stupně následně toto rozhodnutí doručoval cestou držitele poštovní licence na adresu zmocněnce uvedenou v jeho plné moci ze dne 19. 5. 2014 a v písemnosti ze dne 6. 6. 2014 a ze dne 10. 7. 2014 – U S. 1/1622, Š., tato písemnost (rozhodnutí) byla po uplynutí úložní doby vložena do schránky zmocněnce na uvedené adrese – tedy byla doručena fikcí.

Napadené rozhodnutí bylo doručeno jak elektronicky, neboť se předmětná elektronická zpráva nevrátila jako nedoručitelná (pouze adresát této zprávy nepotvrdil její doručení), tak i fyzicky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vložení do schránky adresáta (zmocněnce žalobce).

Napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 22. 9. 2014 a odvolání bylo podáno po vydání rozhodnutí dne 17. 9. 2014, resp. 23. 9. 2014 (§ 83 odst. 1, poslední věta, správního řádu). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pana S. v zákonné lhůtě tzv. blanketní odvolání, které na základě výzvy správního orgánu I. stupně nedoplnil.

Dne 23. 10. 2014 byla věc doručena odvolacímu orgánu – žalovanému. Následně byla žalovanému správním orgánem I. stupně zaslána plná moc ze dne 27. 10. 2014, kterou zmocněnec pan K. S. udělil substituční plnou moc paní M. V., a to v plném rozsahu dle správního řádu. Plná moc byla udělena pro zastupování v uvedené věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Tato plná moc byla doručena cestou datové zprávy a byla opatřena uznávaným elektronickým podpisem, držitel certifikátu CZ K. S., P428856, x, platnost použitého certifikátu do 3. 12. 2014. Byť na samotné plné moci ze dne 27. 10. 2014 absentuje podpis zmocnitele respektoval žalovaný tuto plnou moc, neboť její podání správnímu orgánu bylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem, jak bylo již uvedeno výše.

V plné moci ze dne 19. 5. 2014 je uvedena substituční doložka – zmocnitel souhlasí s tím, aby zmocněnec pan K. S. dále zmocnil třetí osobu v rozsahu, ve kterém je sám zmocněn. Odvolací orgán – žalovaný na základě shora uvedeného doručoval rozhodnutí o odvolání na adresu trvalého pobytu substitučního zmocněnce – paní M. V. – zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 7. 1. 2015 a vložena do schránky dne 21. 1. 2015. Rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 19. 1. 2015.“

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci řízení ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a to na základě předloženého správního spisu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

9. Skutkový stav, vztahující se k danému žalobnímu tvrzení, je následující. Poté, co byla žalobci uložena pořádková pokuta rozhodnutím správního orgánu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 2014/3548/SPR/SMM, v souvislosti s prověřováním došlého oznámení jeho přestupkové věci, zmocnil žalobce ke svému zastupování v ní K. S., bytem U S. 1/1622, Š. K přestupku mělo dojít dne 14. 4. 2014, kdy měl žalobce překročit v obci Chvaleč – Petříkovice nejvyšší povolenou rychlost. Plná moc, kterou žalobce svému zmocněnci (zástupci) udělil, byla datovaná dnem 19. 5. 2014 a měla následující obsah (viz č. l. 15 správního spisu) :

„Tato plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Zmocnitel souhlasí s tím, aby zmocněnec dále zmocnil třetí osobu v rozsahu, ve které je sám zmocněn. Zmocněnec projevem vůle akceptovat toto zmocnění žádá o doručování veškerých písemností na e-mail x.“

10. Dne 13. 6. 2014 bylo zahájeno se žalobcem přestupkové řízení, v němž správní orgán komunikoval se zástupcem žalobce K. S. Seznámil jej s tím, že k projednání přestupku nařídil jednání na den 11. 7. 2014, toho se však jmenovaný zmocněnec nezúčastnil, když měl mít střevní chřipku. Nezúčastnil se ani dalšího ústního jednání nařízeného na den 18. 8. 2014, k němuž byl předvolán jako svědek i zasahující policista. Omluvil se z něho z toho důvodu, že mu již bylo „zasláno dne 9. 7. 2014 předvolání ke dvěma ústním jednáním v Zábřehu na Moravě.“ Jak dále uvedl, i tam se prý musel omluvit, a to z toho důvodu, že v měsíci srpnu bude na dlouhodobě plánované humanitární misi mimo ČR, konkrétně v Libanonu, kde pomáhá utečencům z války v Sýrii v utečeneckých táborech, na ulicích měst a v libanonských horách. Zároveň požádal správní orgán o stanovení ústního jednání na září roku 2014. Dne 7. 8. 2014 správní orgán zmocněnci sdělil, že jeho omluvu akceptovat nebude. Na to reagoval zmocněnec K. S. dne 14. 8. 2014 tím, že se z jednání omlouvá, a to „z důvodu kolize termínů více ústních jednání najednou.“ Ona jiná jednání měl mít K. S. na Městském úřadu Zábřeh na Moravě, jak je však ze záznamu ve spisu zřejmé (viz č. l. 46 správního spisu), jmenovaný zmocněnec se k tomuto jednání nedostavil. Řízení před správním orgánem prvního stupně bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 4. 9. 2014, č. j.: 2014/3548/SPR/SMM, které bylo doručeno nejen zmocněnci

žalobce, a to jak na jeho e-mailovou adresu, ale i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na Doručenkou, stejně jako žalobci samotnému. Podal-li proto proti tomuto rozhodnutí zmocněnec žalobce dne 17. 9. 2014 odvolání v rozsahu pouhé jedné následující věty: „Z telefonického rozhovoru jsem se dozvěděl, že ve věci shora uvedené spisové značky mělo být již vydáno rozhodnutí, z opatrnosti se proti tomuto rozhodnutí odvolávám“, nezbyvá, než konstatovat, že jde z jeho strany jen o další z mnoho obstrukcí. Osoba K. S. je totiž nadepsanému krajskému soudu dostatečně známa tím, že vytváří nepřeborné množství procesních situací sledujících pouze jedno, a to dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů, tak jako právě i v dané věci (o tom ještě dále). Nejvyšší správní soud trefně přirovnal tyto snahy v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 AS 37/2017-31, k vytváření „procesních pastí“. Přesně tak jednal K. S. např. i ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 51A 1/2015, když se snažil zmařit doručení prvoinstančního správního rozhodnutí v přestupkové věci následujícím způsobem (dále výňatek z usnesení krajského soudu ze dne 27. 10. 2016, čj. 51A 1/2015-46), z něhož je zřejmý cílený procesní postup, se kterým spoléhal na to, že následně bude možno namítat nezákonnost doručování):

11. „Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ve věci ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7024/14/DSH/LP, bylo opět dle výslovného požadavku zmocněnce žalobce, obsaženého v plné moci, doručováno na elektronickou adresu x, a to dne 25. 4. 2014 v 7:23:43 hodin a opět bez odezvy (viz č. l. 32 a 33 správního spisu). Proto stejně jako v předcházejícím případě doručil prvoinstanční správní orgán rozhodnutí ve věci jednak zmocněnci žalobce na jeho adresu trvalého pobytu ve Š. a nad rámec svých povinností i samotnému žalobci na jeho adresu trvalého pobytu. Zatímco ten si rozhodnutí ve věci osobně převzal dne 3. 5. 2014, u zmocněnce došlo k jeho doručení fikcí.

Zmocněnec žalobce napadl prvoinstanční správní rozhodnutí v přestupkové věci odvoláním, které bylo doručeno prvoinstančnímu správnímu orgánu elektronicky dne 18. 5. 2014 (datováno dnem 17. května 2014). Protože nemělo předepsané náležitosti, prvoinstanční správní orgán vyzval zmocněnce žalobce výzvou ze dne 20. 5. 2014 dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, k jejich doplnění. A to opět jak na elektronickou adresu zmocněnce žalobce x, tak na jeho adresu trvalého pobytu (tato zásilka byla připravena k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb dne 22. 5. 2014 a dne 3. 6. 2014 byla vložena do schránky, když si ji adresát nevyzvedl; fikce jejího doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nastala dne 2. 6. 2014 a lhůta k doplnění odvolání marně uběhla dne 9. 6. 2014). Dne 11. 6. 2014 předložil prvoinstanční správní orgán odvolání žalobce k rozhodnutí žalovanému. Žalobce doplnil náležitosti odvolání podáním ze dne 16. 6. 2016 (viz č. l. 38 až 41 správního spisu). V něm na straně druhé rozebíral otázky doručování písemností podle správního řádu, přičemž v textu z ničeho nic a bez jakýchkoliv souvislostí a návaznosti uvedl, že: Elektrická adresa pro doručování veškerých písemností je x. A dál pokračoval v rozboru doručování písemností podle správního řádu.“

12. Zmocněnec žalobce evidentně sázel na to, že jím vymíněná elektronická adresa na doručování s diakritikou zůstane nepovšimnuta a nastanou problémy s doručováním. Ne jinak tomu bylo i v přezkoumávané věci. Krajský soud nebude na tomto místě rozebírat všechny ty „pasti“ v kontextu celého správního spisu, když se zástupce žalobce soustředil pouze na jednu z nich, a to důsledky udělení plné moci M. V.
13. Po podání blanketního odvolání se zmocněnec K. S. vůbec nesoustředil na odstranění nedostatků odvolání, k němuž byl vyzván správním orgánem. Namísto toho totiž zaslal

správnímu orgánu „*substituční plnou moc*“ ze dne 27. 10. 2014, kterou zmocnil již výše jmenovanou M. V. k jednání v dané věci následujícím způsobem:

14. „*Tato plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Zmocnitel souhlasí s tím, aby zmocněnec dále zmocnil třetí osobu v rozsahu, ve kterém je sám zmocněn*“.
15. Jak vyplývá ze žaloby, žalobce (jeho zmocněnec) tuto plnou moc nijak nezpochybňuje, byť není podepsaná a proč taky, když na ní staví myšlenku nedoručení rozhodnutí správnímu adresátovi. Třeba přitom zdůraznit, že touto plnou mocí zmocněnec zmocnil jmenovanou cca 3 týdny po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí a v polovině doby, jež si odvolací řízení vyžádalo. V jejím průběhu žalobce ani jeho zástupce nenavrhovali provedení důkazů, ani nenamítali nesprávnost či nezákonnost prvoinstančního správního rozhodnutí. Ani M. V. již žádný úkon vůči žalovanému neučinila. Lze si tak položit otázku, za jakým účelem K. S. vůbec udělil jmenované plnou moc, když již žádné jednání před odvolacím orgánem (žalovaným) nebylo avizované, sám jej neinicioval (např. návrhem na provedení důkazu) a čekalo se tak fakticky již jen na výsledek odvolacího řízení, vydání rozhodnutí o odvolání. Nebyla přeci udělena „*jen tak*“, nějaký smysl to muselo mít.
16. Krajský soud má v tomto směru zcela jasno, byla to jen další z procesních pastí, která měla vést žalovaného k tomu, aby doručil rozhodnutí o odvolání „*substitutovi*“, z čehož by pak bylo možno dovozovat nedoručení rozhodnutí žalobci, respektive přímo jím zmocněnému zástupci a to vše s nadějí na prekluzi přestupku. Tomuto závěru zcela jasně svědčí obsah žaloby, zvláště pak její body č. 6 a č. 7. A to navíc v kontextu toho, že se zmocněnec žalobce po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí o stav věci vůbec nezajímá! Přitom řídící se zásadou rozumnosti, dá se předpokládat, že pokud někdo někoho zastupuje v řízení před orgánem státní moci, tak že bude jeho práva také náležitě hájit, tedy že bude tzv. „*v obrazu*“. Zmocněnec tak mohl např. učinit dotaz u správního orgánu na stav věci. Proč by to ale dělal při své procesní strategii a ve snaze dosáhnout prekluze daného přestupkového jednání? To by se totiž o odvolacím rozhodnutí dozvěděl, a to nepotřeboval. Proto v tichosti cíleně 18 měsíců čekal, aby pak mohl dělat překvapeného a pokusit se dovolat neoznámení rozhodnutí o odvolání žalobci (jeho zástupci), v intencích rozsudků Nejvyššího správního soudu, na něž se v žalobě odvolával. Tak např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 As 220/2015-47, v jeho odstavcích č. 29 až 31, se k problematice doručování substitutovi uvádí následující:

„Správní řád ve svém § 33 odst. 1 umožňuje zastoupení účastníka správního řízení zvoleným zmocněncem na základě plné moci, kterou lze učinit buď ve formě písemné, nebo může být udělena ústně do protokolu. Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní. Jako svého zástupce si může účastník zvolit fyzickou nebo právnickou osobu. Současně zákon stanoví, že v téže věci může mít účastník pouze jednoho zástupce.

Zástupcem účastníka je pouze jím zmocněná osoba, v projednávané věci společnost FLEET Control, s. r. o. (viz plná moc založena na l. č. 54 správního spisu). Ustanovení § 33 odst. 3

správného řádu není ničím jiným, než oprávněním zmocněnce udělit se souhlasem zmocnitele substituční plnou moc jiné osobě. Možnost udělení substituční plné moci musí být výslovně uvedena v původní plné moci, kterou vystavil účastník zmocněnci. Substitut se nestává zástupcem účastníka, ale zástupcem zmocněnce.

Správní orgány se žádného pochybení při doručování nedopustily, naopak doručení, kterého se stěžovatel neprávem dovolává (doručení substitutovi) nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům.“

17. Ve světle této judikatury a její bezhlavé aplikace by byl případ celkem jasný. Žalovaný na základě uvedeného substitučního zmocnění daného M. V. doručil žalované rozhodnutí o odvolání právě jí, což by bylo obecně vzato chybně. Z doručenek připojených k rozhodnutí žalobou napadeného rozhodnutí a doložky na něm plyne, že bylo doručeno jmenované fikcí dne 19. 1. 2015, když zásilka s rozhodnutím byla připravena k vyzvednutí na poště dne 22. 12. 2014 a vyzvednuta nebyla. Dne 21. 1. 2015 byla vložena do schránky M. V.
18. Vzhledem k výše uvedenému má však krajský soud za to, že zmocněnec postupoval ve správním řízení v souvislosti s udělením plné moci M. V. zjevně účelově a má toto jeho jednání za zneužití práva. Je přesvědčen o tom, že je to právě ta situace, která soudci níže podepsanému umožňuje rozhodnout i v rozporu s konkrétním ustanovením zákona (judikaturou), neboť došel v této konkrétní věci a z důvodů pro ni specifických k závěru, že účastník (jeho zástupce) svým jednáním zneužívá právo v rozporu s jeho účelem.
19. K institutu zneužití práva se již opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, v odstavcích č. 23 a č. 24 k němu uvedl toto:

„(23) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel, resp. jeho zmocněnec, postupoval ve správním řízení zjevně účelově. Nejvyšší správní soud k této otázce v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, v němž ke kasační stížnosti stěžovatele zastoupeného týměž advokátem jako ve věci nyní projednávané, uvádí, že postup stěžovatele, resp. jeho zmocněnce, se jeví jako zjevně účelový a představuje tak zneužití práva. Osoba P. K. je správním orgánům a Nejvyššímu správnímu soudu známa, neboť jde o osobu, která v řadě přestupkových řízení vystupuje jako zmocněnec osob viněných z dopravních přestupků. Tento zmocněnec, stejně jako další podobní zmocněnci (K. S., R.K.), volí zjevně účelovou procesní strategii, když si nechávají doručovat písemnosti na exotické zahraniční adresy – např. S. C. d. T. – přičemž na těchto adresách jsou často neznámí, tudíž se tam nedaří doručovat; případně si nechávají doručovat na adresu trvalého pobytu na ohlašovně, nebo žádají doručování na emailové adresy v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, avšak převzetí doručované písemnosti nepotvrdí zprávou podepsanou jejich uznávaným elektronickým podpisem, čímž doručení zmaří. Není rovněž výjimkou, že písemnosti doručují ze vzdáleného zahraničí – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 4 As 26/2015 – 31. Tento procesní postup zjevně volí vždy za účelem prodloužení přestupkového řízení a dosažení uplynutí jednorocní prekluzivní lhůty podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v době spáchání předmětného přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), případně se pokoušejí o umělé vytvoření procesního problému, kterým zpochybňují průběh celého správního řízení. Dalším rozpoznávacím znakem těchto zmocněnců je to, že jejich „klienty“ v navazujících soudních řízeních zastupuje

vždy jeden konkrétní advokát – viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. V citovaném rozsudku přitom bylo výslovně konstatováno, že se jedná „o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek“, nelze proto hovořit o tom, že by závěry uvedené v tomto rozsudku nebo v rozsudku krajského soudu byly pro tyto „zmocněnce“ překvapivé.

(24) Nejvyšší správní soud ve vztahu k posuzování procesních postupů účastníků soudního řízení přitom setrvale judikuje, že je nutné hodnotit všechny okolnosti případu, tedy i to, zda účastník neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem a zda příslušné dobrodiní zákona nezneužívá k jinému než zákonem zamýšlenému účelu (k tomu přiměřeně srovnej rozsudek ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, potvrzený usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. I. ÚS 1556/10). Indikátorem takového jednání není jen počet sporů sám o sobě, ale je nutné zvážit i další okolnosti. Takovými dalšími okolnostmi může být specifický procesní postup účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce, ze kterého se jeví, že mu ve skutečnosti nejde o efektivní meritorní vyřešení věci a řádné hájení příslušných procesních práv v souladu s výše nastíněnou zásadou vzájemné součinnosti účastníků a správního orgánu, ale právě o prodloužení sporu za účelem dosažení uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty dle ustanovení § 20 zákona o přestupcích, zvláště když v průběhu přestupkového řízení k vlastní otázce naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku ničeho nenamítají.“

20. Krajský soud je přesvědčen o tom, že vzhledem k jednání zmocněnce tak, jak je výše popsáno, se jednalo i v projednávané věci o promyšlenou procesní taktiku. Ne náhodou proto jmenuje Nejvyšší správní soud v uvedeném výňatku z rozsudku právě i K. S., ne náhodou jsou pak žalobci zastupováni v přezkumných soudních řízeních týměž advokátem. Krajský soud je přesvědčen o tom, že vzhledem ke specifickému postupu zmocněnce při udělení plné moci M. V. a jeho jednání poté, bylo nutné tyto skutečnosti zohlednit při posuzování zákonnosti žalovaného rozhodnutí.
21. Potud tedy závěry krajského soudu ve směru k žalobním námitkám žalobce. Co ovšem žalobce v žalobě vůbec nezmínil je to, že si jeho zástupce, zmocněnec K. S. v udělené plné moci výslovně přál, aby v dalším průběhu řízení byly úkony mající písemnou podobu doručovány M. V., kterou k tomu výslovně zmocnil. Plná moc, kterou zmocněnec jmenované udělil, o tom svědčí naprosto jednoznačně, když byla v tomto směru takto cíleně koncipována. Říká-li krajský soud „cíleně“, myslím tím skutečnost, že v ní zmocněnec nejen obecně zmocnil M. V. k tomu, aby za něho dále jednala jeho jménem, ale přímo v ní výslovně specifikoval i to, aby byla adresátkou následně doručovaných písemností ze strany orgánů veřejné správy. Za této situace ale nemohl zmocněnec očekávat, že bude žalovaný doručovat žalované rozhodnutí proti jeho vůli právě jemu. Žalovaný tak postupoval při doručování žalovaného rozhodnutí přesně podle „instrukce“ zmocněnce zakotvené v jím dané plné moci. Ve své podstatě tak postupoval žalovaný i v intencích § 19 odst. 3 správního řádu, když přednostně doručoval na tu doruční adresu, kterou mu zmocněnec oznámil jako adresu pro doručování. Nebylo přitom povinností žalovaného zkoumat, proč se k tomuto postupu zmocněnec rozhodl, zda např. z důvodu urychlení řízení, když věděl, že bude např. opět na zahraniční misi. Jinými slovy, za daného stavu neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnutí o odvolání zaslat zástupkyni zmocněnce. A bylo na zmocněnci K. S., aby vývoj dané věci sledoval a za tím účelem byl v kontaktu s M. V., tak aby mohl práva

žalobce náležitě chránit. To však neučinil, když se o věc od udělení plné moci M. V. dne 27. 10. 2014 přestal podle správního spisu zajímat, v důsledku čehož a chybnému předpokladu byl najednou dne 14. 4. 2016, tedy po jeden a půl roce poté, překvapen rozhodnutím žalovaného ve věci. A to, samozřejmě pouhou shodou okolností, přesně po dvou letech, co došlo ke spáchání daného přestupku. Jaká to náhoda, kterou zástupce žalobce hned využil ke konstatování, že došlo k zániku odpovědnosti za daný přestupek, když žalované rozhodnutí o něm nenabylo podle něho právní moci. Jak však vpředu uvedeno, vzniklou situaci vnímá krajský soud jinak, a to tak, že žalované rozhodnutí bylo doručeno jeho adresátovi tak, jak doručeno být mělo a že nabylo právní moci dne 19. 1. 2015.

22. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podal-li proto žalobce žalobu proti žalovanému rozhodnutí dne 29. 4. 2016, které nabylo právní moci dne 19. 1. 2015, podal ji opožděně téměř o více jak jeden rok. Žaloba tak byla podána proti žalovanému rozhodnutí opožděně, a proto ji krajský soud z tohoto důvodu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl (výrok I tohoto rozhodnutí).

IV.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok II tohoto rozhodnutí).
24. Podle § 10 odst. 3 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Vzhledem k tomu bylo ve výroku III. tohoto usnesení rozhodnuto o tom, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč. Soudní poplatek bude vrácen po právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Hradci Králové.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. 2. 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce